

«Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!»

У цій статті ми розглянемо головним чином 14 і 15 розділи Євангелія від Івана. Ми знаходимося наприкінці служіння Ісуса. Юда зрадив Господа і веде Його ворогів, щоб вони заарештували Його і, зрештою, розіп'яли. У ці останні години Ісус дає Своїм учням останні настанови. Це надзвичайно важливі настанови, і ми повинні приділити їм всю свою увагу.

Почнемо з Івана 14:15. Там Господь сказав:

Іван 14:15

«Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!»

Багато людей засмучуються, коли чують про заповіді. Це пов'язано з викривленим уявленням про Божу благодать, згідно з яким благодать і заповіді є протилежностями. Таким чином, згідно з цією точкою зору, оскільки спасіння дається благодаттю, нам не потрібно дотримуватися жодних заповідей або, в кращому випадку, такі заповіді можуть бути добрими, але дотримуватися їх не є абсолютно необхідним. Згідно з цією точкою зору, необхідним є «вірити». Якщо ми «віримо», але не намагаємося дотримуватися заповідей Господа, то це не є серйозною проблемою. Таким чином, згідно з цим поглядом, віра здається станом душі, чимось, у що я вірю, але немає абсолютної необхідності діяти відповідно до того, у що я вірю. Було б добре, якби я діяв відповідно до цього, але така дія не вважається обов'язковою. І тут приходить Господь, щоб зруйнувати всі ці ментальні конструкції. «Ви любите мене?» «Якщо так, то дотримуйтесь моїх заповідей», — сказав він, не залишаючи місця для неправильного тлумачення.

Те, що ми щойно прочитали, перегукується з Його вченнями, які містяться в усіх Євангеліях і які чітко показують глибоке значення дотримання заповідей Господа. Наприклад, в Луки 6:46-49 ми читаємо:

Луки 6:46-49

«Що ви називаєте Мене: Господи, Господи, та не робите того, що Я кажу? Скажу вам, до кого подібний кожен, хто до Мене приходить та Моїх слів слухає, і виконує їх: Той подібний до чоловіка, що, будуючи дім, він глибоко викопав, і основу на камінь поклав. Коли ж злива настала, вода кинулася на той дім, та однак не змогла захитати його, бо збудований добре він був! А хто слухає та не виконує, той подібний тому чоловікові, що свій дім збудував на землі без основи. І наперла на нього ріка, і зараз упав він, і велика була того дому руїна!»

І Матвія 7:21

«Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі.»

Як ясно зазначає Ісус, недостатньо називати Його «Господи, Господи». Ми також повинні виконувати те, що Він каже, волю Його Отця, Його заповіді. Називати Його Господом, але відмовлятися виконувати Його заповіді, не приведе нас до Царства Небесного. Ми щойно прочитали це! Тому намагатися виконувати волю Божу не є не обов'язковим. Це не те, що ми робимо, якщо нам хочеться, а якщо не хочеться, то нічого страшного. Навпаки, це обов'язково і абсолютно необхідно, бо без цього ми не увійдемо до Царства Небесного. Це робить виконання Божої волі ознакою справжнього учня. Учня, який бере свій хрест і йде за Ним. Того, хто вибрав вузькі ворота, а не широку дорогу, що веде до погибелі.

Матвія 7:13-14

«**Увійходьте тісними ворітьми**, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять. **Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!**»

І Матвія 16:24-25

«Промовив тоді Ісус учням Своім: **Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною.** Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її».

Чи хочемо ми йти за Ним? Тоді зречімося себе, візьмімо свій хрест і йдімо за Ним. Пройдімо крізь вузькі ворота і йдімо важким шляхом, єдиним шляхом, що веде до життя. Широка дорога, дорога, якою йде більшість, ЛЕГКА дорога, яка не вимагає хреста, де все легко і де ми можемо жити, як світ, без покаяння, веде до загибелі. Тільки важка дорога веде до життя.

Але повернімося до Євангелія від Івана і до того, що Господь сказав Своім учням тієї останньої ночі:

Іван 14:21

«**Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить Його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам.**»

Ми любимо Ісуса, коли дотримуємося Його заповідей. «Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене», – сказав Він. Отже, ці дві речі – любов до Ісуса і дотримання Його заповідей – нерозривно пов'язані між собою. Ми любимо Його, якщо дотримуємося Його заповідей. І ми дотримуємося Його заповідей, тому що любимо Його. Інакше ми не любимо Його по-справжньому. Насправді, Він сказав це у віршах 23 і 24:

Іван 14:23-24

«Ісус відповів і до нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього. **Хто не любить Мене, той не береже Моїх слів.** А слово, що чуєте ви, не Моє, а Отця, що послав Мене».

Не має значення, що ми говоримо, а що ми робимо. Говорити, що ми любимо Господа, але не робити того, що Він каже, не є ознакою щирої «любові», а лише «любов'ю» на словах. Справжня спроба дотримуватися Його заповідей, навіть з невдачами, є тим, що насправді показує, чи любимо ми Його, чи ні. І яка обіцянка для нас, дорогі брати і сестри, якщо ми намагаємося дотримуватися Його слів? Ісус полюбить нас і відкриє Себе нам! І Його Отець полюбить нас! Він і Отець придуть до нас і оселяться в нас! Хіба ми цього не хочемо? Хіба ми не хочемо стати домівкою для Отця і Сина? Хіба ми не хочемо, щоб Ісус відкрив Себе нам? Я дуже цього хочу! І вірю, що ви теж! Але ми маємо щось для цього зробити. **Ми маємо дотримуватися Його заповідей.** Ми повинні взяти свій хрест і йти за Ним. Ми не повинні ходити за плоттю, ми не повинні ходити широкою дорогою світу, а вузькими воротами.

Багато християн шукають «секрет» справжнього спілкування з Господом. Багато проповідників також представляють справжнє спілкування з Господом як щось, для чого існує секрет, що вони нібито знають ключ до нього, і ми повинні слідувати їхньому рецепту, щоб його знайти. Але, брати мої, немає ніякого секрету! Все ясно. Ісус абсолютно чітко сказав:

Іван 14:21

«Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам.»

Ключ полягає в тому, щоб дотримуватися заповідей Господа, Його Слова. Хто дотримується їх, той справді любить Господа і буде любимий Отцем і Сином. Отець і Син оселяться в ньому, і Син Божий відкриє Себе йому. Все так просто і так правдиво.

„Я Виноградина, ви галуззя!“

Після того, як Ісус дав це зрозуміти, Він продовжив притчу про виноградну лозу:

Іван 15:1-9

«Я правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила. Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті. **Перебувайте в Мені, а Я в вас!** Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете. **Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на вогонь, і згорять.** Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам! Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої. Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй!»

Господь продовжує в цьому чудовому уривку те, що сказав раніше. Він є виноградна лоза, ми є гілки виноградної лози, а Отець є виноградар. Як гілки, ми повинні перебувати в лозі. «Перебувайте в Мені, а Я в вас», – сказав Він. Якщо ми будемо перебувати в Ньому, ми принесемо багато плоду. Якщо ми не будемо перебувати в Ньому і залишимося безплідними, то ми засохнемо і, як сказав Господь, нас чекає та сама доля, що і сухі гілки: їх збирають і кидають у вогонь. Тож

ми знову бачимо, що перебування у виноградній лозі, справжня любов до Ісуса і наслідування Його, дотримуючись Його заповідей, зовсім не є обов'язковим, і це не є чимось, що гарантовано для всіх віруючих. Навпаки, це щоденне рішення, так само як і рішення робити чи не робити те, що Господь нам заповідає, є щоденним. У цей момент мені приходить на думку притча про сіяча: у ній насіння Слова Божого проросло в трьох із чотирьох типів сердець, на які воно впало. Однак воно принесло плоди лише в одному типі серця. В інших двох воно залишилося безплідним. Ось ці три категорії:

Лука 8:13-15

«А що на кам'янистому ґрунті, це ті, хто тільки почує, то слово приймає з радістю; та кореня не мають вони, вірують деякий час, і за час випробування відпадають. А що впало між терном, це ті, хто слухає слово, але, ходячи, бувають придушені клопотами, та багатством, та життєвими розкошами, і плоду вони не дають. А те, що на добрій землі, це ті, хто, почувши слово, береже його в щирому й доброму серці, і плід приносять вони в терпеливості.

Перші дві категорії почули слово, повірили в нього, але не зберегли його. Перші з цих двох категорій «вірують деякий час, а в час спокуси відпадають». Другі «почувши, виходять і заглушаються турботами, багатством і розкошами життя, і не приносять плоду». Тільки третя категорія принесла плід. Інші дві, на жаль, не принесли. Вони, ймовірно, починали яскраво, з радістю. Але в кінці кінців інші речі або переслідування змусили їх змінити свою думку. Так, вони колись вірили. Слово чітко говорить про першу з цих двох категорій, що вони вірять деякий час. Вони були вірними, але тільки деякий час. Недостатньо, брати мої, бути вірними тільки деякий час. Ми хочемо бути вірними НАЗАВЖДИ, до останнього подиху. Недостатньо також бути безплідними «віруючими», які служать собі. Які називають Ісуса Господом, Господом, але відмовляються робити те, що Він каже. Натомість ми

хочемо бути плідними, щоб бути впевненими, що виконуємо волю Отця і служимо Ісусу, виконуючи Його заповіді, день за днем, до кінця.

Але продовжимо в Івана 15:

Івана 15:10-14

«Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця, і перебуваю в любові Його. Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість! Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив! Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх. Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую. »

У цій останній промові до своїх учнів, за кілька годин або хвилин до свого арешту, Господь неодноразово говорить про життєво важливе значення дотримання Його заповідей. Ми є Його друзями, якщо робимо те, що Він нам заповідає. Ми є у виноградній лозі, якщо залишаємося в Ньому, якщо дбаємо про своє серце і зберігаємо його добрим, щоб насіння Слова принесло багато плоду, як того бажає для нас Господь. Кожен, хто чує слова «плід» і «заповідь» і відчуває дискомфорт, бо, мовляв, нам нічого робити, оскільки Господь все зробив за нас, повинен задуматися. Бо Господь не тільки не відчуває дискомфорту, говорячи так, але й повторює це знову і знову, щоб було цілком зрозуміло, чого Він від нас хоче, і що це обов'язково, а не щось, що, якщо ми це зробимо, буде добре, а якщо не зробимо, то нічого страшного. Це настільки важливо, що кожен, хто відмовляється виконувати Його заповіді, залишаючись на лозі, якщо не покається, ніколи не пізнає Його, буде відрізаний від лози і не увійде до Царства Небесного. Це жодним чином не означає, що ми не будемо падати або грішити! Але це означає, що ми намагаємося, незважаючи на наші невдачі і падіння, дотримуватися Божого Слова.

Ми біжимо в гонці віри, і навіть якщо ми падаємо, навіть щодня, ми піднімаємося і продовжуємо, дивлячись на Господа Ісуса:

Євреїв 12:1-2

«... скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертаючи уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. »

Любов: головна заповідь

Тепер, говорячи про заповіді Господні, є одна, яка охоплює їх усі, заповідь любити один одного. Як ми читаємо у вірші 12:

Іван 15:12

«Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх».

І щоб ми не обманювали себе, тут мається на увазі не дешева любов, любов тільки на словах. Скоріше, це любов у вчинках. Як сказав Іван у своєму першому листі:

1 Івана 3:18

«Діточки, любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!»

А що це означає, він пояснив декілька віршів раніше:

1 Івана 3:14-18

« Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті. Кожен, хто ненавидить брата свого, той душоуб. А

ви знаєте, що жаден душогуб не має вічного життя, що в нім перебувало б. **Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!** А хто має достаток на світі, і бачить брата свого в недостатчі, та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому? Діточки, любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою! »

Якщо ви або я не любимо свого брата чи сестру, то ми перебуваємо не у виноградній лозі, а у смерті! Якщо ви і я ненавидимо свого брата, то ми є вбивцями! І якщо ми не каємося, то не обманюймо себе: ми успадкуємо те, у чому перебуваємо, а саме смерть. Більше того, ми говоримо, що любимо Господа, але наш брат поруч з нами перебуває в нужді, а ми вирішуємо відвернути погляд? Не обманюймо себе: Божа любов не перебуває в нас, і ми не перебуваємо в Ньому, у виноградній лозі! Справжність нашої віри підтверджується нашими вчинками. Слідувати за Господом означає не тільки говорити правильні речі — любити тільки словами — але й робити правильні речі, любити вчинками і правдою. Дуже чіткий доказ цього дає нам Господь у Матвія 25:34-46:

Матвія 25:34-46

«Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу. **Бо Я голодував був і ви нагодували Мене, прагнув і ви напоїли Мене, мандрівником Я був і Мене прийняли ви. Був нагий і Мене зодягли ви, слабував і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був і прийшли ви до Мене.** Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили і нагодували, або спрагненого і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли, чи нагим і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці і до Тебе прийшли? **Цар відповість і промовить до них: Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили.** Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене,

прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований. **Бо Я голодував був і не нагодували Мене, прагнув і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був і не прийняли ви Мене, був нагий і не зодягли ви Мене, слабий і в в'язниці і Мене не відвідали ви.** Тоді відповідять і вони, промовляючи: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці і не послужили Тобі? **Тоді Він відповість їм і скаже: Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили! І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя. »**

І як сказав Яків:

Яків 1:22-27

«Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, і він буде блаженний у діянні своїм! Коли ж хто гадає, що він побожний, і свого язика не вгамовує, та своє серце обманює, марна побожність того! **Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу.** »

Висновок

На закінчення, дорогі брати і сестри: ми повинні прагнути щодня дотримуватися заповідей Господа. Любити один одного — не словами, а ділами — це головна заповідь. І якщо ми любимо один одного, ми прощаємо один одного, не жадаємо зла, не говоримо погано один про одного, не заздriamo один одному.

Згадаймо визначення любові, яке дав нам апостол Павло в 1-му Посланні до Коринтян 13:

1 Коринтян 13:4-7

«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!»

Тоді ми будемо справжніми учнями нашого Господа. Тоді Христос прийде і відкриє Себе нам. Тоді Отець і Син прийдуть і оселяться в нас. Тоді ми будемо друзями Ісуса. Тоді ми будемо говорити, а Він буде слухати! І не думаймо, що Його заповіді є важкими. Ні! Вони легкі, бо Він допомагає нам їх виконувати:

Матвія 11:28-30

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. **Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!**»

Тож прагнімо виконувати Його волю. Прагнімо залишатися у виноградній лозі та в присутності Господа, присутності, яка дається лише тим, хто залишається в Ньому. І робімо це до кінця, день за днем.